

нѣмаше, та веднага оставихъ материтѣ, вземахъ за стрелба и насочихъ ножа къмъ гърдитѣ му. Завалията разбра: остави на земята пушката си, на която бѣха нанизани 11 материки, отдалечихъ го малко, за да прибера пушката му. После, безъ да му говоря, той разбираше какво искамъ: посочихъ водата и той напълни своитѣ 11 и моитѣ 2 материки; следъ това, обърнахъ се и му посочихъ пжтеката и той тръгна, а азъ задъ него. Крачеше така човѣкътъ и нѣщо си говорѣше, разбрахъ, като че ли се радва, че за него се свършва войната или пѣкъ, кой знай, може би нѣкой чалъмъ ми готвѣше...

Вървѣхме така, продължи дѣдо Христо следъ малкъ отдихъ — току изведнажъ, оня ти ми побратимъ изгърси материтѣ и като куче се хвърли върху ми. Где съмъ азъ за неговитѣ млади години, но самъ не знамъ какъ — изникнаха много сили въ мене. Замахна синковецътъ да ме удари, но се удари въ собствената си пушка, която бѣхъ окачилъ отпредъ на гърдитѣ си. Това го озлоби, изглежда, и като ме държеше съ едната си ржка, съ другата бръкна въ устата ми, като искаше да я разкъса. Пусто, стиснахъ челюсти да му прехапя ржката, но нали си нѣмамъ зъби. Нещешъ ли, въ борбата се гътнахме, та паднахме единъ връзъ другъ и случи се — той отдолу. Отъ това ли или нѣкакъвъ ка-